

Nepredpisani se dopisi ne tiskaju.
Priročana se pisma tiskaju po 5
vrč svaki redak. Oglasi od 8 re-
daka stoje 60 nr., za svaki redak
više 5 nr. ili u slučaju opozivanja
uz pogodbu sa upravom. Novci se
ili u poštarskom nuplatnom (as-
segno postale) na administraciju
'Naša Sloga' imo, presima i naj-
bližu poštu valje točno označiti.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list

Slogom rasta maloprodajni, a seloga sve pokvari'. Nar. Poa.

Izrazi strakon četvrtka na on-
arhu.
Dopisi se navraćaju ako se i
notiskaju.
Nebilježevani listovi se neprimaju.
Predplatni za poštarijom stoje 2
for., za seljake 2 for. na godinu.
Razmjerno fot. 2 1/2 i 1 za pol go-
dine. Ivan caravino više poštarine
Na malo jedan broj 5 novč.
Uredništvo i administracija nal-
se u Via Carintia br. 25.

Talijansko sveučilište
u Trstu.

Talijani još uvijek misle na svoju
prekroji evropejsku kartu, kao da
nije već 15 vjekova prošlo od kada
su Slaveni i Germani srušili rimsko
gospodstvo, te u negdašnjih zemljah
toga pustoga i okrutnoga carstva,

stvorili nove narodnosti, nove države,
drugojake uredbe, nego li su latinske.
U mnogih krajevih, kuda su Rim-
ljani gospodovali i Boga se moli hr-
vatski. Narodi, koji su što predboli,

Za ciele dobre, što je Venecija
oko hitala za našom obalom i htjela
ju posva poda se spraviti, vidimo
povjestničke čine, koji se tomu pro-
tive. I patrijarki oglejski i knezovi

Kad je Karlo V. hotio ovo
svoje Primorje pridružiti Italiji, stališi
kranjski uzkratili su posluh i poda-
ništvo bratu mu Ferdinandu, i
ona se je nakana za uvijek razbila o

Velimo „za uvijek“, jer onda je
samo Ljubljana čutila potrebu, da
vrata na Primorje, kao Trst i ostali

Za vreme Karla V. imali su
govoriti samo stališi zemaljski, to
jest gospoda i visoki dostojanstvenici,

A taj narod hrvatsko-slovenski,
koj dalje na sjever i iztok ima ne-
pregledne krajine, gdje stanuju nje-
govu braću Slovence i Hrvati, taj na-
rod, koj čuti svoju moć i počima

taj narod ima da budnim okom gleda
na prekomorske namisljeje, koji su se
njegda očitovali u trgovačkih avezah,
u drugda u krvavih navalah Venecije,

gdje nije napadaja, tu nemiije
biti govora o obrani, inače se obrana
sama izvrše u napadaj.

Mi Slaveni jesmo na Primorju u
većini, makar da je posljednji popis
bio učinjen čudnovatim načinom, ne
na temelju narodnoga, nego na temelju

Slaveni se laglje nauče tuđi jezik,
ali ako ga sa susjedi rabe, to nemiije
biti temelj za brojenje njihove narod-

Na to imali bi misliti naši odlu-
čujući krugovi, jer mi branec svoju
kožu, branimo i njihovu.

Na te opazke ponukao nas je
nedavni nastupni govor inače vrlo
zaslužnoga profesora Tullia Mar-
tella u Bolonji.

On je u tom nastupnom govoru
sjajno razložio povjest klasičnih nauka
i postanak i znamenitost sveučilišta,

I tu je govorio o našoj koji:
„I Austrija“ kaže on, „daje
univerzam toliku zname-
nitost, da nikad nije htjela

„I Austrija“ kaže on, „daje
univerzam toliku zname-
nitost, da nikad nije htjela
osnovati jedne u Trstu,

vali i zahtjevali, da se
poštuje.“

Ta očita izpovjed talijanskoga
profesora mnogo je znamenita ne samo
za nas Sloveno-Hrvate, koji
smo pod namjestničtvom trščanskim,

Talijani rade na tom jednako,
nekoji očito, nekoji tajno.

Po tom mjerilu imamo omjeriti
i zahtjev trentinske „Pro Patria“
za talijansko sveučilište u Trstu, koje
neima nikakova razloga obstanku, jer

A sveučilišta za izbijanje kome-
dija, za izgrede, za agitacije talijanske
u zemlji napućenoj pretežno slavenskim

Mi smo profesoru Martellu za-
hvalni, da je očito govorio; zato
njemu i njegovim sumišljenikom očito

„I Austrija“ kaže on, „daje
univerzam toliku zname-
nitost, da nikad nije htjela
osnovati jedne u Trstu,

U ostalom mi se tih nakana to-
liko nebojimo, jer smo osvjeđeni,
da će narod u bližnju krajevini do

Dr. Holub o naših Primorcih,
nalazećih se u Africi.

Glasoviti liečnik dr. Emil Holub, ro-
djen Čeh, zaputio se je do tri puta u neke
nepoznate još krajeve južne Afrike, da
tamo prouči zemlju, ljude i narav onih

predjela, u kojih još nikada nijedan Euro-
pejac nije bio.

Njegovo zadnje putovanje trajalo je
od godine 1833—1837., a bila je usaoj i
njegova mlada supruga Roza, rođjena Beč-
kinja. Glavna svrha ovoga posljednjega

Sve potrebite mnogobrojne stvari, što
su za to teško putovanje uz se imali,
sve je to palo u ruke tih ljudoždera Ma-
šukulumbkih. Neizmjenno je velika škoda

Pod konac godine 1837. ti neustrašiv
putnici ili bolje jedan samo dio njih, to
jest Holub, njegova žena i samo tri slugo,
jer oni ostali ostavili su u Africi svoje

PODLISTAK.

Mrvice.

Pite Vinko Rubeša.
(Konac.)

II.

Ocvala ruža.

Bila tada kao ružin pupoljak, što se
istom otvarati počeo.

Saroliki leptiri lepršali oko nje, da
se navide njezine krasote, da usrknu sa
njenih ružnih latica sladkoga soka. Al ona
sklopila latice — nedala se usvojiti.

Uzdavala se previše u krasotu svoju.
Danas vam je ocvala ruža.

Rumene latice počule, mirisa ne-
stalo. Razgallia srce. Badava. Leptir dopri,
pa odprsi. Neima sladkoga soka, neima
one bujne aviežosti, pa čemu da joj sjedue
u krilo?

Svi ju ostavili, pa ni isti „smrdljivi
Martin“ neće joj u naručaj, jer je „ocvala
ruž“.

III.

Dosljednost.

Šetao sam cestom. Uzput snaretim
dvoje djece, gdje se nješto svadjaju. Da
čujem o čemu prepirka, zaustavim se,

— Ako mi nedaš ciele jabuku, nikad
neću više s tobom igrati — prieto manji.

— O ne. Ciele ti nedam. Hoćes po-
lovicu?

— Neću! otrese se onaj mali, pa odtri.

Slučaj htjede, pa drugi dan nabasam
upravo na njih dvoje.

— Daj mi čašice polovice jabuke, pa
prijetelj ki prijie. upita manji.

— Neimam je više. Pojio sam ciele.
Zar se odrasli od djece uče dosljednosti?

IV.

U gradu.

Mala Idica ode u grad rodu u pohode.
Kad se iza mjesec dana vratila, reče jed-
nog dana majci:

— Čuješ mamo! Negovori samnom
više hrvatski. Sada znamem samo talijanski.
U gradu sam hrvatski zaboravila. —

— Nerade li tako i odrasli?

V.

Na groblju.

Bilo na dušni dan. Podjem na groblje.
Sjever brijao sa sniežnih gora, što se digle
selu na sjeveru. Nabrekla i prozebla zemlja

Lipe trepetal: na onom slabom, stu-
denom vjetru, a požučelo suho lišće šumilo
tajinstveno, žalošno, kao ono zvonce, što
se sa groblja glasi.

Uzput susretah pognutu starce, slabe
starice, žene i dječak sa sviećicama u mo-
drikastim ručicama. Novosi im modro-crveni.

Dodjoh na groblje — na seosko groblje.
Trnje i suha trava zastrla tragove grobova.

— Evo je! reče grobar, pošto je na-
punio laticu; jednaka je kao i biosjaka
Ivana. Dapače, čini mi se ružnijom. A

— Evo je! reče grobar, pošto je na-
punio laticu; jednaka je kao i biosjaka
Ivana. Dapače, čini mi se ružnijom. A

Tako je! Ljepota i bogatstvo prate
samo do groba, a tko dalje?

